

от Асен Разцветников

подгонило мишлето, на ха през тая стая, ха през оная, ха във триците, ха по полиците, тука се сгуши, там се преметне - уловило го момченцето най-сетне.

- Сега ще ти дам аз тебе един хубав урок!
- рекло то на лошия мишок, на си направило от кожата му един кожух със топъл миши пух и един голям, голям калпак като за юнак.

ПРЕДАЧКИ

Две баби прели къдели.

„Прин - прин- прин, яде ни се млин!“

Прели те, колкото прели, легнали на две постели, склопили своите зъркали и си юнашки захъркали. „Хърр-хърр-хърр, спим си без кахър!“

Спали тѣй, кротко спали, чули да вият вън хали, взели пак своите къдели и ги отново запрели: „Прин-прин-прин, яде ни се млин!“

Приказката се повлече и краят ѝ е далече. Тоз, който може изтрая, нека да чака до края, аз пък ще ида при баба, че ми е мъчно за хляба.

ХРАБРИТЕ ЩУРЦИ

Хвана Меца гва щуреца, вдигна лапа - ще ги лапа. Хвърлиха се гва щуреца, счупиха ѝ гва мъдреца, пипнаха я за мъжеца, па извикаха ловеца - да ѝ дере със три ножа дебелата мечка кожа.

Той огра я, не се мая, па им рече най-накрая:

- Мога ли да ви предложа и на вас по малко кожа от любезната госпожа?

- Молим да ни извините! - му отвърнаха щурците. - Вий на нея я върнете, че ѝ трябва зиме, лете.

И послуша ги ловеца, върна кожата на Меца и завчас я тя облече и закле се, и зарече да не хапва месо вече, да се храни със тревица, да се пои със водица.

ОТ НИЩО НЕЩО

В стаята кандилото светеше в тъмното.

Но не щеш ли мишката скокна изпод книжката, па си лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

Ядоса се котката, промъкна се кротката, па изяде мишката, дето лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

Кой знае как се случи то, че научи кучето, та ухапа котката, що изяде мишката, дето лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

Щом се вдигна глъчката и довтаса пръчката, та удари кучето, що ухапа котката, що изяде мишката, дето лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

- Ще ти стане много то! - налюти се ножчето, та насече пръчката, що удари кучето, що ухапа котката, що изяде мишката, дето лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

- Стигвам те и в пламъка! - скокна гневен камъка, та изхаби ножчето, що насече пръчката, що удари кучето, що ухапа котката, що изяде мишката, дето лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

Чу не чу за свадата, запени се вадата, та отвлече камъка, що изхаби ножчето, що насече пръчката, що удари кучето, що ухапа котката, що изяде мишката, дето лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

Скръзна зъби земята, разигра се, размята, та погълна водата, що отвлече камъка, що изхаби ножчето, що насече пръчката, що удари кучето, що ухапа котката, що изяде мишката, дето лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

- Брей че племе проклето! - гневно гръмна небето, та потопи земята, що погълна водата, що отвлече камъка, що изхаби ножчето, що насече пръчката, що удари кучето, що ухапа котката, що изяде мишката, дето лапна фитилото на кандилото, на кандилото.

